

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kíspest, Fő-tér 12., fsz. 2.

A lélek Gecsemánéja.

(Sadhu J. Nelson Christananda dr. előadása Budapesten
a Missziói Egyesület március hó 6-i összejövetelén.)

Máté 14, 32—33.

Mi tudjuk, hogy felülről való erőre van szükségünk. Hogyan kapunk ilyen erőt az Uristentől? Én csak egy helyet találtam, ahol ilyen erőt veszek és ez Gecsemáné. Ebben a szent bőjti időben mindannyian mehetünk Gecsemánéba. Időt vehetünk arra, hogy együtt legyünk a mi Megváltónkkal. Ez nem jelenti azt, hogy mindannyian Jeruzsálembé, vagy Judeába menjünk, ami saját szobánk lehet Gecsemáné, a saját házuk egy kis sarka Gecsemáné lehet és ott imádkozhatom. Ott talál az én lelkem felüdülést. Isten angyalai között vagyok, mennyei környezetben lehetek. A mi Megváltónk kijött a gonosz városból és tanítványai követték őt. A gonosz Judás elmaradt. Akkor Jézus tanítványaival volt ott a kertben. Hármat vett magához: Pétert, Jakabot és Jánost. Nyolcan voltak az egyik helyen, hárman a másik helyen és a mi Urunk a harmadik helyen. Gecsemánében egy nagy templomot látok. Régi időkben a templomoknak három részük volt, a külső a pitvar, a középső a szentély és a legbelső a szentek szentje. A nyolc tanítvány kinn áll a pitvarban, a három másik benn van a szentélyben és a mi Megváltónk a szentek szentjében. A főpap ott van a természet templomának közepén. Mit jelent ez számunkra? Az én egész emberiségemet jelenti. Az én egész emebriségemnek Krisztus lábaihoz kell járulnia. Az én testem a nyolc tanítvány, az én szellemem a három tanítvány, mert a mi szellemünknek három munkája van és a Krisztus helyére kell menni a mi szegény lelkünknek. Ha az én szegény lelkem imádkozik, akkor az én egyéb szellememnek nem szabad aludnia. Van-e nekünk ilyen kapcsolatunk a mi Urunkkal? Akkor van erőnk felülről. Lehetséges, hogy sok dolgunk van, de szellemi megnyugvásra is szükségünk van. Időt kell találnom arra, hogy találkozássom legyem Jézus Krisztussal. Ki kell lehelnünk a mi félelmünket előtte és Isten erejét belélegeznünk. Ami az én szegény lelkemmel történik, befolyásolja az én egész szellememet és testemet is. A missziói munka számára is buzdítást találunk. Ha üldöztetéssel és nehézségekkel kell megküzdenünk, megtudjuk, hogy erőnk magában mit sem ér. Azért alázattal megyek Gecsemánéba, hogy magamban legyek Urunkkal. Ő megért engem. Isteni befolyást és erőt önt lelkembe. Ez azt jelenti, hogy mindnyájunknak kell, hogy Gecsemá-

néba menjünk. A keresztyén családoknak is Gecsemánéba kell menni.

Miért vette az Úr a három tanítványt magához? Péter a pásztor, János a próféta, apostol és Jakab a mártír. Ennek a háromnak most is a legbensőbb közösségben kell lennie. Kezdetől így volt ez a keresztyén egyházban. A legenda szerint Pétert Rómában nagy félelem töltötte el és el akart menekülni. Találkozott Jézussal és csodálkozva kérdezé: Uram! Mit csinálsz itt? És az Úr azt mondta: Neked nincs szándékod, hogy itt szenvedj, azért megyek, hogy újból megfeszíttessem. Ebből megtanulta a leckét és visszatért bátorsággal és meg is halt vértanuként. Mit szólunk mi a mi Urunkhoz Megváltónkhoz, aki ezt mondja: neked szenvedned kell? Az úgynevezett keresztyén világ pedig azt mondja: mi élvezni akarunk. Ez az oka annak, hogy miért van az emberi világ olyan nyomorúságos állapotban. Egy hely van, ahol békeiséget találhatunk és ez Gecsemáné. Pásztorok, próféták mind ott kell, hogy virrasszanak Jézussal. Azt kérdezi az Úr a tanítványaitól: egy órát nem tudsz-e virrasztani? Nekünk 11 óránk van egy napon önünk számára és Isten joggal kérdezheti: nem tudsz egy órát velem virrasztani? Nem az Isten, saját magad javára. Fél órát reggel, fél órát este, ez csak egy óra. Amióta diák voltam, tapasztaltam meg, mit jelent együtt virrasztani, virrasztani és imádkozni. Én tudom, hogy mit jelent virrasztani és imádkozni. Ettől a kapcsolattól friss erőt kapunk felülről. Mindannyiunknak kell Gecsemáné. A mi Urunk egyszer szenvedett értünk és nekünk azt kell kívánunk, hogy ő uralkodjék a mi szívünkben. Pál azt mondja: Én megfeszítettem Jézust, meghaltam és mégis élek, de nem én, hanem Jézus. Luther azt mondja: Ha valaki kopogtat az én szívemen és megkérdezi ki van ott, én nem azt mondom Luther, hanem Jézus Krisztus van ott. Ez az, ami tapasztalatban azt jelenti, hogy Gecsemánében voltunk és Krisztus él mibennünk.

Bőjt idején mindeféléért imádkozhatunk. Negyven napunk van. Minden napra kiváltszhatunk egy tárgyat és azért imádkozunk. Most kell mennünk Gecsemánéba és elhatározunk, hogy ma reggel és ma este ezért meg ezért fogok imádkozni. Imádkozzunk az Isten országáért! Imádkozzunk Isten országáért, hogy az emberek szívében eljőjjön azokért, akik körülöttünk élnek azért, hogy jőjjön el a te országod! Szegények vagy gazdagok vagyunk, csak meglegyen a mi örvendezésünk Övele.

Én már gyakran említettem, hogy van egy különös madár az én hazámban, egy denevér féle. Ennek különös szokása van. Fejjel lefelé lóg a fán. Ezrivel lehet egy-egy fán ilyen állatot látni. Éjjeli lények, a napsugár ellenségük. Ezek mindig nagy tanítást adtak nekem. Ezren és ezren élnek együtt és civódás nincs közöttük. Mind szabadok és ha nagy vihar jön, rázza az egész fát. Látni az egész ágat letörni, de denevér nem hull a földre. Minél erősebb a vihar, annál jobban kapaszkodnak ezek az állatok. Ha jön a vihar, nehézségek, odamegyek az én Uramhoz Gecsemánéba és ezer és ezer más hívővel belekapaszkodunk a mi Megváltónkba. Egyedül a

hit által vesszük a nagy kegyelmet és ha bővelkedünk a kegyelemben, másoknak is adhatunk.

Mi, akik érdeklődést érzünk a missziói munka iránt, menjünk különös buzgósággal Gecsemánéba, hogy a mi Megváltónk egészen bírhasson és felhasználhasson bennünket és imádkozhassuk: Jöjjön el a te országod! Az Isten békessége őrizze meg a mi szívünket a Krisztus Jézusban.

Közli: *Rimár Jenő.*

A misszió magyar barátainak!

Ezúton szeretném mégegyszer megköszönni mindazt a szívből jövő szeretetet és szíves vendéglátást, amelyben Magyarországon január-februárban részem volt. Nem is tudok többé úgy gondolni Rátok, mint távoli rokonokra, hanem mint drága testvérekre és barátokra, akik velünk együtt ugyanazon az úton járnak és akiknek fontos a mi egyazon Urunk és Megváltónk nagy és drága dolga, a Misszió. Maga az Úr adjon nekünk mindannyiunknak égő lelkesedést, hogy csak Neki éljünk és csak Őt szolgáljuk. Soha nem érezhetjük magunkat olyan gazdagoknak és olyan szerencsésekknek, mint akkor, amikor tudjuk, hogy időnk és életünk Isten országa szolgálatában telik el.

Magyarországról való elindulásunkkor ottan már mindenfelé láttam a tavasz jeleit. De még itt távol északon mindenütt vastag hólepel borítja a földet és öregebbek és fiatalabbak egyaránt vígan siklanak alá a lejtős domboldalokon. Itt északon is várjuk nagyon a tavaszt, de csak áprilisban látjuk annak jeleit.

Kis gyermekeim kimondhatatlanul várták már haza édesapjukat. A kis Mirjam és Ésa kinn vártak rám az állomáson. Most már egész jól beszélnek finnül. Afrika feketéinek nyelvét már annyira elfelejtették, hogy csak véletlenségből kevernek egy két ambó szót finn beszédjükbe. Hogy elállott a kis Mirjam szeme-szája, amikor az utazóbőröndből előkerültek a gyönyörű ruhás magyar babák egyik a másik után, amit épen ő neki küldöttek a magyar bácsik és nénik. Örömtől repeső szíve nem is törődött semmi mással abban a percben. A kis magyar baba, amint hogy illik is, igazi magyar nevet kapott. „Piroska“, szólítgatja babáját a kis Mirjam. És ő most így édesapja által köszöni meg a kedves néniknek és bácsiknak, hogy ő róla ilyen nagy és szép ajándékkal emlékeztek meg.

Nagy örömmel beszéltem idehaza arról a misszió itteni barátainak, hogy ott távol a rokonnépünk között is egyre többen vannak azok, akiknek szívében az Úr lángra lobantotta a misszió szeretetét. Még nagyobb örömmel írtam meg a misszió tűzvonalába, Afrikába, hogy Magyarországon is vannak az Úrnak olyan övéi, akik imádságaikból nem felejtik ki a missziót és a fiatal ambó keresztyéneket. Adjon az Úr kitarást imádkozó tusakodásaitokban. Soha nem felejttem el azokat a kedves, gyogógőszemű gyermekpalántákat, akik Orosházán, Felpécen, Meszlenben, Sopronban és még egyik-másik elemi iskolában megigérték nekem, hogy gyakran imádkoznak a fekete gyermekekért. Jézus, a gyermekek igazi barátja bizonyonnal meghallgatja úgy az ő imádságukat, hogy a pogány gyermekek közül mind töben megtalálják az útát a jó pásztorhoz.

A nálatok tartott missziói ünnepek idején gyakran hozzötört annak a fogyatékosságomnak a tudata, hogy nem szólhattam gyóztatok a Ti saját anyanyelveteiken. Ez a nehézség sokszor emlékeztetett arra az időre, amely talán közelebb van hozzánk, mint sejtjük. Talán már egész közel van az az idő, amikor nekünk mindannyiunknak, akik szeretik az Úr Jézust ugyan az lesz a hazánk, ugyan az lesz a mi nyelvünk, ugyan az a Királyunk, akinek dicsőségét akarjuk most szolgálni azzal, hogy engedelmeskedjünk az Ő utolsó parancsának.

„Azért szeretett atyámfiai erősen álijatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiába való az Úrban.“ (I. Kor. 15, 58.)

Vapaavuori Tuure,

Christananda dr. válasza Dr. Molnár Gyula misszióegyesületi elnök üdvözlő szavaira.

Nagyon szépen köszönöm az elnök úr szavait. Az ő bevezető szavai inspiráltak engem. Utolsó látogatásomkor az én szülőföldemen is sokat tapasztaltam az ördög munkáját. Sokat kellett szenvednem erkölcsi és szellemi vonatkozásban, nemcsak pogányok részéről, hanem az u. n. intelligens keresztyének részéről is, mert az ördög ma itt szorgalmasan dolgozik, és egyesek, akiknek azelőtt hasznuk volt belőlünk, most ellenségünké lettek. És amint itt is jól tudják, a mi közösségünk a Krisztus erejében van. Nagy kísértés ez az Isten gyermekei számára a világon, de alkalom is, mert jobban belemélyedünk az Isten erejébe. Ahogyan a barátság közöttünk alakult, közös vonása volt, hogy egymás iránt részvétet érez. Mielőtt egyet-mást elmondanék, hallgassuk meg az Apostolok Csel. I. 7—8. v. Hűs esztendővel ezelőtt egy ifjúnak különös élménye volt. Két évig kellett várakoznia, imádkoznia kellett, és ha volt kis ereje, bizonyosságot is tett. Nagy buzgóság töltötte el, hogy Isten ígéjét hirdethesse, de nem volt felülről való ereje. Most előttek áll a régi ifjú és a legnagyobb tapasztalata: Erőt kapni felülről. Régi munkámnak bucsut mondtam. Akkor kezdtem evangéliumi munkát. Jártam faluról-falura, városról-városra, azután mindenfelé megfordultam. 1925-ben jöttem Európába és 1926-ban először Magyarországra. Isten segített minden akadályon és esztendőnkön keresztül. Amikor ilyen megtapasztalásom volt. eltöltött a vágy, hogy másoknak is legyen ilyen megtapasztalásuk. 1927-ben visszatértem hazámba. Ebredési összejöveteleket tartottunk, felhasználtuk az ottani pogányünnepre sereglőket. Hindu ünnepre rengeteg ember jött össze, és mi nagyszerű alkalmat találtunk, hogy az evangéliumot hirdessük. Nemcsak az ottan élő keresztyének élete újult meg, de a nem keresztyének között is akadt egy megtért, és ő volt a mi első gyümölcsünk, Mózesnek hívtuk. Az úgy szellemi vezetője lett s vele más falvakba is eljártunk és hirdettük az Igét. Így kezdtünk egy önálló missziói munkát. Édesatyám egy kis faluban kezdte a munkát. Öt év múlva két ifjú lett keresztyénné és alighogy megkeresztelkedtek, kikergették őket a faluból, nekünk is el kellett hagynunk a falut, de hét esztendő múlva ugyanazok, akik kikergették jöttek hozzánk és kérték, hogy nyissunk nekik iskolát. A két ifjú még mindig az evangéliumot hirdeti. Az egyik sikerrel dolgozik az én missziói munkámban és ha én nem vagyok otthon, ő helyettesít. Öreg édesapám is dolgozik, ő lelkes és látogatja a gyülekezeteket. 16 esztendő után két helyen van gyülekezetünk. Az egyik helyen saját házunkban az emeleten van egy kis templom, az a Pál templom. Mi ugyanis nem Péterre, hanem Pálra építettünk. 70 km-re van a másik templom. Ezt a templomot a mi központi munkásaink teremtették meg. Az én embereim némi fizetést kapnak, és ebből minden hónapban visszaadnak az építés céljára. Tíz év múlva ebből a visszaadott pénzből annyi gyűlt össze, hogy lehetővé vált egy másik templom építése, és így kell a munkának tovább haladnia. Ezt Lukács templomnak hívják, mert az én evangélistám, aki ott áldással dolgozott, belpoklos lett és mi nem tehattünk mást, csak imádoztunk érte és az ő gyógyíthatatlan betegsége megszűnt, Azért neveztük Lukácsnak mert Lukács evangélista is orvos volt. Mind a két helyen hetenként jönnek össze.

De most a mi érdeklődésünk ne az legyen, hogy mit tettünk, de hogy mit fogunk csinálni! Egy nagy templomot készülünk építeni. Mikor Dániában voltunk, a dánok is érdeklődtek a munkánk iránt és segítettek e célunkban. Rendes épületeket akarok építeni és szeretnék egyet úgy felépíteni, hogy az Magyarországon nevében épülhessen. Most vagyok itt negyedízben, és ha barátaink segítségének, akkor azt „magyar háznak“ neveznénk el, és ha valaki innen odamenne és látná a felírást, azt mondaná: „ez pompás.“ Nagyon jól tudom, hogy milyen nehezek itt a viszonyok. Én nem pengőkért jövök, én a magyarok lelkéért jövök, mert az én szeretetem több. Ahányszor Európába jövök, mindig szorongat a szívem, hogy Magyarországra eljőjjenek. Ha azt mondanák nincs pengő, nem nem soha akkor is eljőnnék. De a mi emberi kapcsolatunknál drágább a mi lelki kapcsolatunk. Talán

új látást kapnak az én barátaim, és talán felébreszt a Szentlélek néhány lelket. Azt nem várhatjuk, hogy havonként kapjunk támogatást a mi munkánk számára, de talán megvalósulhat nálunk a „magyarház”. Segít-e bennünket Európa vagy sem, a mi missziói munkánk haladni fog előre. Ha én eltűnök, Isten más valakit fog előhozni. Annyi áldást látunk ezen a földön. Nem biztos a mi életünk, tennünk kell, amit tehetük mert a tegnap nem a miénk és a holnap sem a miénk, csak a ma a miénk. Jézus ma ugyanaz! Ha azért itt együtt látom a misszió barátait, meg kell mondanom: Köszönöm az érdeklődést a multban és a jelenben. Szomorúan kell megemlékez-nem, hogy aki 4 évvel ezelőtt itt volt közöttünk, most már az örökkévalóságban van. Szívvel- lélekkel dolgozott, szeretettel kegyelettel keli gondolnunk az ilyen lelkekre. Imádkoznunk kell, hogy a munka, amit megkezdett tovább haladjon, hogy Isten adjon azoknak, akik a munkát hordozzák erőt, örömet és áldást és akkor talán sikerül az én missziói munkámban egy magyar házat látni. Köszönöm.

Közli: *Rimár Jenő.*

Livingstone Dávid 125-ik születésnapjára.

Közli: **H.-né Barthel Hermin.**

Livingstone, a keresztyén misszióinak és a tudománynak nagy hőse, 1813. március 19-ikén született. Születésének 125-ik évfordulója sokak lelkében elevenítette fel ennek a kiváló férfiúnak emlékét. Hiszen ő egyike a legelső Afrika-utazónak, tudós, az európai kultúra és gyarmatpolitika úttörője, természetbúvár s mindenek előtt misszionárius.

Hogyan lett misszionárius? Alig tíz esztendő volt, amikor mint szövőgyári munkás már segített a családfenntartásban. Szegény, de jóra való családból származott. Elődei skót parasztok voltak, de a mostoha viszonyok miatt elköltöztek a skót fensíkről egy Glasgow városa közelében levő ipartelepre. Apja a skót egyház tagja volt, de később diakónusa lett egy kis szabad gyülekezetnek és maga is vezetett gyülekezeti összejöveteleket. Kegyes lélek volt, gyermekeit jámbor istenfélelemben nevelte. Dávid tisztelte és szerette atyját, de mégis ellene szegült azon óhajának, hogy mondjon le az önképzésről, szorítkozzék csupán vallásos könyvek olvasására. A száraz teológiai könyvek egy cseppet sem vonzották a fiút, aki reggel hattól a szövőszék mellett állt, este pedig nyolctól tizig az esti latin iskolában ült, hogy utána éjfélig a könyveket bújja, míg édesanyja ágyba nem kergette. Tizanhát éves korában bizonyosságot szerzett, hogy minden bűnre van a mennyben bocsánat a Krisztusért s ez a hit elkötelezte őt a Krisztus szeretetére és szolgálatára.

Az evangélium úttörője. „A keresztyén hitből áradó szeretet hevében tökéltém el magamat s adtam oda életemet az emberi nyomor leküzdésére.” Kínában akart a keresztyénség úttörője lenni s orvosi és teológiai tanulmányokba fogott. Szívós kitartás, állandó erőfeszítés, éhség és fáradalom bírása, teljes önoadaadás a célnak: ezek képesítették Livingstonet a vállalt munkára. Célját önerejéből is megvalósította volna. Azonban akadtak jóra való barátai, akik bejuttatták egy londoni missziós társulatba. Mire azonban útnak eredhetett volna, Kínában kitört az ópium-háború. Nem mehetett oda. E helyett azután 1840-ben, 27 éves korában elindult Délafrikába. Alig megérkezett, behatol a sötét földrész belsejébe, a legtávolabbi missziói állomáson is jóval túl, hogy társulata megbízásából új állomást létesítsen. A nyelvet hamar elsajátította, a bennszülöttek ragaszkodását és bizalmát megnyerte. Egy törzsfőnök aki hallotta Livingstone igehirdetését, azt kérdezte tőle, hogy miért nem jöttek már korábban a keresztyén misszionáriusok. Livingstone azt felelte, hogy a távolság és a tájékozatlanság miatt; azonban — tette hozzá — Krisztusnak az a parancsa, hogy az egész világ ismerje meg az evangéliomot. A főnök a Kalahári sivatag felé mutatva így szólt: „Ennek a sivatagnak a másik szélére sohasem jutsz el; még mi sem tudtunk rajta ke-

resztül hatolni." S ime, néhány év mulva ugyanez a törzsfőnök volt az, aki Livingstonet átkísérte a sivatagon!

Küzdeme a rabszolga-kereskedés ellen. A Kalahári sivatag tulsó szélén lakó törzsek kívánták, hogy a fehér ember, aki a feketebőrűek jóbarátjaként jött, látogasson el hozzájuk is. Az egyik hatalmas törzsfőnök, akinek a Zambezi folyam mellékén volt a birodalma, követeket küldött Livingstone elé és biztosította legmesszebbmenő támogatásáról. Livingstone hihetetlen nehézségek legyőzése után tudott csak Afrika szívébe eljutni. Az európai térképeken fehér foltok jelölték azt a vidéket. Egészen ismeretlen országokban járt. Livingstone célja azonban első sorban nem a föld megismerése, hanem a lelkek megmentése volt. A feltárt területeken a pogányság őseredetiségében virult. De ne gondoljuk, hogy ez valami boldog paradicsomi állapotot jelent. Jóllehet Livingstone mindig hangsúlyozta, hogy Afrika szabad népei sokkal magasabban állanak, mint a rabszolgasorsra kárhoztatottak, mégis óriási testi és lelki nyomorúságban éltek. A mohamedán arab kereskedők eljutottak már oda és Afrika rákfenéje, a rabszolga-kereskedés, megfertőzte azokat a népeket is. A bennszülött törzsek állandó hadilábon éltek. A hadifoglyokat sőt a saját törzsbelieket is eladták, csak hogy pénzhez jussanak. Mert Afrika népei, dacára a csodálatos gazdagságu természeti kincseknek, koldusszegénységben éltek. A törzseknek történelmi, nemzeti, faji tudatuk nem volt. Egy pogány pap azt mondta a saját fajtájáról: „Mi más szívet kaptunk mint ti; mi nem szeretjük meg egymást soha!” Livingstone ilyen körülmények közt sem szünetelt hirdetni az örömhírt: „Mindnyájan egy Atyának gyermekei, egymásnak testvérei vagyunk!” Az evangéliom tanította meg az afrikaiakat az élet szentségére és a fajtestvérek szeretetére.

Az ismeretlen Afrikán keresztül. Livingstone volt az első európai, aki eljutott Afrika szívébe. Onnan — megint, szörnyű nehézségek árán — útát tört Afrika nyugati partvidékéig, az Atlanti óceánig. A kereskedelemnek akart utat nyitni, mert meggyőződött, hogy csak egészséges kereskedelem biztosíthatja a bennszülöttek fennmaradását s csak az egészséges kereskedelem szorítja rá a törzsfőnököket a rabszolga kereskedelem megszüntetésére. A nyugati partvidékről visszatért a Zambezi völgyeibe, onnan pedig nekivágott keletnek, amerre kedvezőbbnek gondolta a kereskedelmi út nyitását. Felfedezte a Zambezi vizesését, amelyet az angol királynőről Viktória-vizesésnek nevezett el. Amerre most járt, ott sivatagot gyanítottak. Livingstone fedezte fel az afrikai nagy tavak vidékét, a nagy hegyek birodalmát, gazdag növény- és állatvilággal. Livingstone nagy érdeme Keletafrika feltárása. Ott, Keletafrikában vesztette el második útján a feleségét, aki hűséges utitársa volt. Harmadik útján már öreg, megtört, betegeskedő ember volt. Kínosan vergődött előre. A Nilus forrásait kereste. Európában már elvesztettnek hitték. Kutató expedíciót küldtek érte a fiatal Stanley Henrik vezetése alatt. Ráakadt a Nyassza tó vidékén, félévig ápolta, úgyhogy némileg erőre kapott. Nem engedett. Hordágyon vitette magát hűséges feketéivel mindig előre!

A menyeyi Király szolgálatában. Livingstone feljegyzéseiből kitűnt, hogy mindhalálig megmaradt Krisztus követének, megmaradt misszionáriusnak. „Bár segítene a Mindenható a Krisztusért életművem befejezéséhez” — írja 1872. január 1.-én a Tanganyika tó partján. Február 22-ikén így ír: „Ma reggel istentisztelet — hálát adtunk menyeyi Atyánknak, aki idáig vezérelt bennünket.” „Jézusom, Királyom, Életem, Mindenem, újból Neked szentelem egész életemet” — így ír március 19-ikén születése napján.

Isten volt az, aki Livingstone Dávidot vezette, neki útát nyitott Afrikába. Isten adott neki segítőköt az afrikai törzsfőnökökben. Isten irányította, hogy a misszionár munkamezőket tárhasson fel, hogy a Biblia eljuthasson a távoli népekhez, hogy azok is Isten községébe jussanak a Jézus Krisztusban. Livingstone tudta, hogy mit jelent a Biblia ismerete ezeknek a népeknek: „A civilizáció legundokabb kinövésével kiírtja a pogány népeket, ha nem ismerhetik meg a Bibliát, amely a lélek Magna Charta-ja.”

1873. május 1-ének hajnali óraiban akadt rá Livingstone kihűlt tetemére hűséges fekete ápolója. Ágya előtt térdelt. Fejét kezére hajtva. Imádkozott, úgy ment át az örökkévalóságba.

Egyengeti-e a háború az evangélium útját Kínában?

Azokban a levelekben, amelyeket Kínában működő misszionáriusok küldenek haza, arról írnak, hogy az összejöveteleken mindenhol nagy tömegek vesznek részt. „A kínaiak érdeklődése az evangélium iránt nagy, úgyszintén nagy a fogékonyság is” írja Stanley Jones amerikai misszionárius, aki Honkongtól egész Hankow-ig terjedő nagy evangelizációs utat tett meg az imént.

Különösen jól esik a kínaiaknak látni azt, hogy a misszionáriusok a háború idején sem hagyták ott őrhelyüket, hanem továbbra is végzik, sőt fokozottabb mértékben, áldott szolgálatukat a megnehezedett körülmények között is. Jóllehet Kína nagy része kívül van a hadszíntéren mégis érezni a háború következményeit. Így például Hunan-ban a finn misszionáriusok nyugodtabban végezhetik munkájukat. Korhonen lelkész azt írja Tsingshi-ből: Istennek szinte felfoghatatlan nagy kegyelme az, hogy mi itten békeségben élhetünk és háborúság nélkül végezhetjük munkánkat akkor, amikor megszámlálhatatlanok élnek szenvedések és szorongatások közepette. Az övékhöz képest semmi az a lemondás, amiben a misszionáriusoknak részük van a külföldi áruk megdrágulása folytán és hogy tejet, sőt vaját sem lehet kapni és egészen a kínaiak eledelével kell táplálkozniok. Sőt már olyan rendeletet is kaptak ott Észak-Nyugat Hunanban, hogy az épületek falait sötétszürkére vagy feketére kell festeni, nehogy a cirkáló japán repülőgépek könnyen felismerjék a helységeket.

De nemcsak a régi misszionáriusok maradtak állomáshelyeiken, hanem a háború rettenetességeinek közepette újak is érkeztek. A finn misszió is két ízben bocsátott útra 2—2 férfi küldöttet. Egy fiatal amerikai finn kivételével, aki most ment első ízben, valamennyien harmadízben indultak Kínába. Kettő közülük családját idehaza hagyta az iskoláztatás miatt, egy közülük özvegy. Másfél hónapos utazás után valamennyien megérkeztek már munkahelyükre. Auno és Koskinen misszionáriusok az Indiai óceánon keresztül mentek, míg Koskikallio és Könönen Amerikán keresztül, mivel ők ottan néhány hónapos körúton voltak. (Könönen az amerikai finn evangélikus egyház küldötte). Ez utóbbiak útjáról bővebben ír Koskikallio misszionárius. Lefordítom később azt is, hogy láthassuk Isten csodálatos gondviselését, amellyel övéit gondolza.

Auno és Koskinen misszionáriusok már karácsony előtt elfoglalták régi őrhelyüket. Két különböző állomásra jutottak ők, egymástól elég távolon. Auno Yungshuen folytatta útját, ahol azidő szerint csak 2 nő misszionárius volt, kivéve a kínai munkaerőket. Koskinen ott maradt Tayungban. Tayungban (olv. Tajung) 1935-ben a rablók mindent felégették, kiraboltak, de ott most Isten kegyelmének különös kegyelmi időszaka van. A gyülekezet „vénei” közül néhány férfi és nő mondott keresetlen szavakkal Isten-hozottat áldván az Isten, hogy meghallgatta az imádságukat és minden bajtól megóva elvezérelte az ő kiküldötteit. A gyermekek karénnel fogadták a jövevényeket, majd az egész gyülekezet elénekelt a 121. zsoltárt: „Szemeimet a hegyekre emelem, onnan íő az én segítségem.” Az üdülésről visszatért misszionáriusnak azután ott Singshi-ben karácsonykor gyönyörű élményben volt része. Jóllehet az állomást feldúlták, a templomot felégették, de az Úr munkáját nem tudta megakadályozni még a misszionárius hiány sem. Pünkösdkor és karácsonykor történt keresztelés ebben a kis gyülekezetben. Koskinen misszionárius jelenlétében karácsonykor az ottani kínai lelkész, Ihu, hosszas oktatás és lelkinvelés után 28 nőt, 15 férfit és 16 gyermeket keresztelt meg. Pünkösdkor megkereszteltekkel együtt ez a szám 87-et tesz ki.

A régi munka módszerek mellett a háborús Kína új feladatokat és lehetőségeket tár az Úr munkásai elé. Tsian-Kai-shek rendeletet adott ki, amely lehetővé teszi a misszionáriusok számára hetente kétszer a kórházak látogatását. Hunan kórházai is telve vannak roncokkal, csonka-bonka emberekkel, akik fogaikat szívják és csikorgatják, amikor orvosok és ápolónők

kötözik és tisztogatják mély sebeiket. De épen ezeknek a csonka-bonka embereknek van szükségük a megbékéltetés evangéliumának üzenetére.

Pár nappal ezelőtt olvasták fel előttünk Kantele misszionárius levelét. Családjához intézett levelében többek között leírja első látogatását az egyik katonai kórházban. Yang kínai evangelistával körteremből körterembe mentek. Közben-közben megnyitották ajkukat a szólásra, beszélgettek és iratokat osztogattak. Nem mindennapi élmény volt számukra az sem, amikor kórházi pogány templom függönnyel eltakart holt bálványai előtt szólhatták az élő Isten üzenetét. Hogy az evangélium hirdetése viszhangot, megértést és elfogadást vált ki és máshol megnemértést, elfordulást jelent az ugyanakkor a ténynek megújulása, amit Jézusnak is látnia kellett. Egyesek a keresztrefeszítettről szóló evangéliumot örömmel fogadják, mások megbotránkozva elfordítják fülöket és megkeményítik az ő szívüket. Mint itt közöttünk is olyanok!

Nem tudjuk milyen sokáig tart a háború és azt sem, hogy mekkora területre terjed ki. Nem látjuk világosan milyen következményeket hoz a missziói munkára. De könyörögünk, hogy Ő, a csodatevő, a mindenható Isten fordítsa áldás idejévé a megpróbáltatás kemény időszakát. Kérünk kell, hogy Ő tisztítsa meg a gyülekezetet, a missziói munkát, az azt végző összes munkásokat úgy a missziói területeken, mint idehaza!

A háború híre ne csüggyessen el senkit, hanem vigyen az bennünket közelebb az Úrhoz. Ő most is gondját viseli övéinek!

Hisszük, hogy Istennek ez a büntetése még áldást hoz Kína népére. Hisz Ő: „azt bünteti kit szeret...!”

Kunos Jenő.

Gyermekeinknek.

A szalma kunyhó.

Flad misszionárius a múlt század hatvanas éveiben a fekete zsidóknak hirdette az evangéliumot. Az abessziniai király nagy ellensége volt a keresztényeknek s Flad családját a fogolytáborba hurcolta. Ott ültek a drótsövény mögött. A misszionárius, ennek a felesége, az egyetlen fehér asszony a táborban, s két gyermekük, az egyik öt, a másik három esztendő.

Egy nap azután azok a férfiak, akik a fehéreket őrizték, a tábor közelében szalmából és sásból kunyhót raktak. A kereszténynek csodálkozva kérdezték, hogy mi akar ez lenni.

Azt felelték nekik, hogy ez egy kunyhó lesz. Ebbe a kunyhóba dugjuk be a fehér asszonyokat és gyermekeket, amikor majd az angolok löni kezdenek ránk.

A kereszténynek azt gondolták magukban, hogy milyen szép, hogy az abessziniak abban a kunyhóban akarják őket az ellenségtől megvédelmezni és elrejtteni.

De a kínzóik vigyorogva így folytatták: Tudjátok, hogy mit csinálunk majd ezzel a kunyhóval, amikor ellenségünk, az angol megjelenik? Felgyújtjuk, hogy ti is elégjetek benne és az angolok, akik titeket ki akarnak szabadítani, csak elszennesedett csontjaitokat találják meg.

A férfiakat naponként elvezették a kunyhó előtt. Az anya és gyermekei naponként látták a kunyhót. Oh, mennyire félték a kis gyermekszívek, s az egyik így szólt a másikhoz: Látod, ebben égetnek majd el bennünket, mielőtt szabadítóink ideérnének.

A kisgyermekek lelkét éjjel-nappal gyötörte ez a szörnyű gondolat. Reggel az első pillantásuk, este az utolsó pillantásuk a kunyhóra esett. Végül már annyira betöltötte a halálfélelem a gyermekszíveket, hogy mást se látni, se beszélni nem tudtak. Mindíg a kunyhón járt az eszük.

A misszionárius felesége végre is elunta hallgatni. Egyik este, amikor az egész család együtt volt, azt mondta: Halgassatok már egyszer arról a kunyhóról. Mindennap keserítjük a szívünket ezzel a gonddal, hogy mi lesz majd velünk. Az Úr Jézus ezt nem akarja. Az Úr idáig megőrzött bennünket. Okosabban tesszük, ha elmondjuk a bánatunkat Istennek s kérjük, hogy mint eddig, úgy ezután is viseljen ránk gondot.

Erre valamennyien imádkoztak és Isten meghallgatta az imádságot s valamennyiük szívéből kivette a félelmet.

Egyszer csak azután megjelentek az angolok is. Amikor az abessziniai király első minisztere meglátta, hogy az angol csapat jön felfelé a hegyoldalon, szaladt a királyhoz. Itt az ideje, hogy a fehéreket a kunyhóba rekszük. Jön az ellenség!

Ámde mit felelt a király?

Ember, halgass! Ötödfél esztendőn át ezek az emberek semmi rosszat nem tettek ellenünk. És én az ő hűséget ylien gonoszul fizessem vissza? Ezért nem tudok számolni a nagy Istennek.

Attól kezdve a misszionárius gyermekei soha sem féltek többé a fenyegetéstől. Igen, mert megtapasztalták, hogy Jézus erősebb, mint minden ellensége.

Furcsa kibékülés.

Dr. Keyszer misszionárius beszéli:

Egyszer lefényképeztem egy főnök esztendő kisfiát, amint a nagynénje karján ült. Meghallotta ezt a kisfiú apja. Nagy indulatba jött és kemény szemrehányást tett. De hát miért? Azt hitte a szerencsétlen, hogy elloptam a fiának a lelkét és belezártam a fényképező gépbe. S most a kisgyermeknek meg kell halni. A kisfiú jajveszékelt anyját hamarosan megnyugtattam valami ajándékkal. Erre azután én is ráírvalltam: „Főnök, te engem sértegetsz! Hát nem vagyunk mi jóbarátok? Bántottalak én téged valamikor is? Nem mindig jóakaród voltam-e? És most feltételezed rólam, hogy ártani akarok a fiadnak? Te úgy beszélsz velem, mint ellenségeddel. Ha még egy rossz szót ejtesz, nem leszek többé barátod.” Ez segített. Az utolsó szavak észre térítették. A főnök nem akarta a barátságomat elveszteni. Hogy kiengeszteljen, este egy kis csomagot hozott magáva. Mit gondoltok, mi volt a csomagban? Vastag, kövér fakucok! Mit csináljak a kukacokkal? A pápuák ezeket a guszttalan állatokat csemegének eszik. Én addig még soha életemben nem ettem ilyen kukacot; ellenkezőleg, undorodtam tőle. De mit tehettem most, ha nem akartam a barátomat megbántani? Mit volt mit tennem, hozzáláttam és ettem. És lám — igen jól izlett! Most már megértettem, hogy ezek a kukacok miért nem hiányozhattak a római császárok asztaláról. A főnök is meg volt velem elégedve. Látta, hogy heves szavaiért nem haragudtam már rá.

Missziói imaóra.

1938. évi jelmondatunk: „Az én Istenem be fogja tölteni minden szükségteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.“ (Fil. 4, 19.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: április 12-ikén, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Áprilisi imaóránkon legyen elmélkedésünk tárgya a *husvétii öröm*.

„Nem mondtam-e néked, hogy ha hiszel, meglátod az Istennek dicsőségét?“ Ján. 11, 40.

„Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat.“ Ján. 20, 20.

„Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadott.“ Lukács 24, 5—6.

Isten Fiának testben születése hirdeti az anyagi világnak kérelhetetlen valóságát s az anyagi világban érvényesülő törvényszerűséget. Isten Fiának feltámadása hirdeti egy másik világnak a valóságát és ennek törvényszerűségét. Hirdeti azt a világot, amelyben Isten akarata tökéletesen megvalósul, dicsősége feltétlenül ragyog, ereje akadálytalanul megnyilvánul és munkálkodik. Enek a másik világnak a létezése tény. Ebben a másik világban, az „egkek egében“, a „dicsőségben“ van most Jézus Krisztus. Ott készít számunkra helyet. Oda vár bennünket. Arra kéri Atyját, hogy mi is ott lehessünk Vele mindörökké.

De ezt a másik világot nem mindenki veszi észre. Csak az szerez róla tudomást, aki ujjászületik. De ha ujjászületik akkor meglátja sőt bemegy

abba az országba, és olyan életet kezd, amely csak azért is más, mert nem három mérete van, mint ennek a világnak. Egészen más méreteken él. Annak a másik világnak megvan az emberre az a hatása, hogy átérzi: tágasabb helyre jutottam, szabadabban mozgok és lélekzem, más törvények szabályozzák életemet. Új erők feszítik tagjait, szívét, lelkét. Világosság áradt be a sötétségbe.

De abban a másik világban is megmarad az ima jelentősége. A feltámadott Krisztus állandóan esedezik értünk. A Szentlélek is esedezik értünk kimondhatatlan fohászokdásokkal.

Szinte azt mondhatnánk, hogy a feltámadott Krisztus birodalma az igaz imádkozásnak igazi hazája. Ott nem fordulnak elő azok a visszaélések az imádkozással, amelyek ebben a világban olyan gyakoriak. A Miatyánk-ot a maga tökéletességében csak ott mondják el az üdvözült szentek és kegyesek, mert addig csak homályosan, mintegy tükör által látunk, nem színről színre. Nem ismerjük magát az Atyát sem tökéletesen, akit segítségül hívünk, akihez szólunk. Ha nem lenne feltámadás és örökélet, akkor ember soha nem jutna el abba a helyzetbe, hogy lélekben és igazságban imádjá Istenét.

Mennyi visszaélés történik az imádkozásnál! Éneklik, harsogják, mormolják, morzsolják, törik-zuzzák az imádságot, liturgiát, szolgálatot, robotot csinálnak belőle, elmondják, mint az egyszerűet. S hányszor megfélemlenek arról, hogy az imádkozás egy másik világban élés, ahová a Jézus Krisztus feltámadott, hogy örökké éljen. Hány ima tapad hozzá ehhez a göröngyhöz, gyökereit egészen beleeresztve ennek a világnak a talajába, ebből táplálkozva, ettől irányítva, ettől táplálva s egy szálnalmas görbével ebbe a világba elmerülve!

Pál apostol azt írja: „Hogy megismerjem őt és az ő feltámadásának erejét... ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására.“ Fil. 3, 10—11. A Krisztus feltámadásának erejét akarja megismerni, megtapasztalni; ebből az erőből akar erősödni, új életre eljutni. Milyen megalázása a Krisztus feltámadása dicsőségének, amikor a feltámadás erejével ebben a világban akarnak emberek, keresztyének a világ szerint boldogulni! Milyen szegény, ha a „földi“ egyház semmi más, mint csak földi egyház, amelyet leköti a föld, e világ országai és azoknak dicsősége, gazdagsága és hiu pompája! Ha a Krisztus egyháza, tehát a Krisztus teste, a földre mutat és a földhöz vezet: nem csúfoltatik-e meg a feltámadott Krisztus, akinek igaz híve és szolgálója azt hirdeti: „Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbán ülven; az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel...“ Kol. 3, 1—2.

A misszió is a Krisztus feltámadásának erejéből él.

Ima: Ismertesd meg velünk Szentlélek Isten, hogy a Krisztus feltámadott és örökké élő Úr! Közöld velünk a Feltámadott erejét, hogy azzal az erővel munkálkodjunk, amely őt feltámasztotta a halálból, hogy mi is feltámadjunk holtelevenségünkől az élet teljességére, a bátor, harcossal diadalmas életre. Ámen.

H I R E K.

A finn testvéreink gyászja. Dr. Tarkkanen Mátvás, a finn Misszió Társulat tanácsának elnöke, ny. missziói igazgató február hó 16.-án 75 éves korában elhunyt. Az édesapja már gyermekkorában sokat imádkozott azért, hogy fiából misszionárius legyen. Egészsége ezt nem engedte meg. Isten máshova szánta

őt. A világháború kitörése évétől a legnehezebb időkben végezte hűségesen nehéz feladatát. Sokszor a misszióknak még gondolata is lehetetlennek látszott a gazdasági krízis éveiben. És mégis. Igazgatóvá lételekor az ambó keresztyének száma csak 300, amikor nyugalomba vonul 2 évtized után ez a szám 30.000. Az

ő vezetése idején kezdődik meg a zsidó misszió, előbb Chernovikban, azután Palesztinában. Két ízben végzett nagy fontosságú ellenőrző körútat. 1921/22-ben a kínai, 1925-ben az afrikai misszió munkamezőn. Őreg korában is fiatalos lélekkel végezte munkáját egész a mult év végéig, amikor betegsége oly váratlanul lepte meg őt, hogy este megírt rádió reggelihihatat írásmagyarázatát már másnak kellett felolvasnia. — Hisszük az Úr sokra bizza kevésen hű szolgáját.

Február 23.-án Vapaavuori T. és Kunos J. visszaérkeztek Helsinkibe. Írásban és szóban mindegyiküknek volt alkalma több helyen is beszámolni a magyarországi körútról. Február utolsó hetén Kunos Jenő 3 ízben is tarthatott hosszabb beszámolóit otthoni missziós utujkról és átadhatta a magyar evangélikusok üdvözlését. — A finn testvérek örömmel hallottak arról, hogy a misszióért felelősséget érző egyének és gyülekezetek száma nő, hogy a misszióért imádkozók tábora gyarapszik Magyarországon is.

Afrika. Küchler a Lipcsei Misszió afrikai munkaterületeit látogatja. Újévkor hallott először pogányprédikációt Arusában. Jelen volt Simeon keresztyén törzsfőnök is. Körülbelül 100 ember gyülekezett össze. Az ünnepélyt ének és ima vezette be. Azután a törzsfőnök szólt mint evangélista a gyülekezethez, s üdvözölte a missziói vezetőség megjelent képviselőjét. Küchler missziói felügyelő válaszolt az üdvözlésre alapul véve ezt az igét; „Bölcsész teszlek és megtanítlak téged az útra, amelyen járj; szemeimmel tanácsollak téged.“ 32. Zsoltár 8. Utána Pätzig misszionárius beszélt Jézusról, aki az újesztendőben vezet bennünket. Majd egy tanító emelt szót. Mély hatást keltett, amikor végezetül egy pogány férfi beszélt s többek közt ezt mondta: „Nem tagadom, igazatok van. Mi a sötétségben ülünk.“ Küchler felügyelő január 2-ikán először volt tanuja felnöttek megkeresztelésének. Tizennégy különböző életkorú személy jelent meg a keresztelezőknél, Engare motonyiban. Simon, kimandolui törzsfőnök is megjelent. Arusából tovább utazott a pusztán keresztül Naverába, a mazai pusztá déli részén levő missziói állomásra. Utközben meg-

látogatta a lolkalei mazai-főnököt, aki szeretne iskolát építeni. A naverai misszió-állomás a bozotos pusztá közepén van. „Azonnal sejtethetjük a létesítés óriási nehézségeit és belátjuk az itt lakók lemondásának nagyságát. Szívreható küzködéssel egy kis kertet csináltak s még rőzszakbrotok is vannak. A száraz évszakban esztendőök óta öntözni kell a gyümölcsfákat; Naverera éghajlata igen száraz s hozzá még az öntözővizet másfél kilométerről talicskán kell tolni.“ Az állomáson 11 keresztyén él. Ezek köszöntötték a megérkezett vendégeket és este fényolcokor 31 fokos hőségben tartották meg az áhitatot a szép, tömören épült iskolában. „Az iskolában áll még a karácsonyfa, egy csenevész pusztai fácska. Megható látvány.“ A gyülekezet egyik tagja Mózesnek, a gyülekezet egyik oszlopos tagjának közel száz esztendőös anyja is. A kórház három szép, nagy teremből és verandából áll. Szemben vele van egy bennszüült-kunyhó két helyiséggel a súlyos betegek befogadására.

A Missziói Lapok kiadóhivatalához a Népfőiskolára befolyt adományok:

Sopronból: özv. Brenner Mihályné 1, Petrik Ella 1, Dr. Itráner Gyula 1, özv. Gravátschné 1, Petrik Ilona Rákospalota 1, Dr. Farkas Elemér és neje Sárkeresztúr 2, Budapestről: Horváth Árpádné 1, Válkay Bertalan 1, Dr. Gleria Antal 1, Dr. Thebusz Aladár 2, Both Jánosné 2, Dr. Helle Ferenc 1, Nyeste Mihályné 2, Kriska Mihály 1, Lingsch Pál 1, Sztelho Aladár 5, özv. Taschner Ferencné 1, Zenovicz Karolin 1, Benyó Vilmos 1, özv. Leitner Gézáné 1, vitéz Nagy-Megyeri Nagy István 1, Szép Gabriella 1, Végh Emilia 1, Kiszpestről: Gulyás Sándorné 1, Márkus Pálné 1, Lipták Dezső 2, Virágh Pálné 1, Borsiczky Károly Pestszentlőrinc 5, Váradai Lajos Csepel 1, Fuchs János Egyházaskozár 1, Németh Lajosné Győrújfalú 1, Bárány Mihály Bácsa 1, Baranyai Mária Lébény 1, Nyiregyházáról: özv. Soltész Jánosné 1, Pristyak Mihály 1, Bálint Juliska 1, Csizmarik Júlia 1, Orosházáról: Evangélikus Nőegylet 2, özv. Torkos Kálmáné 1, Maczák György Nagybánhegyes 1, Szarvasról: Szvák Mihályné 1, özv. Dankó Sománé 1, Bal-

czó Györgyné 1, Greguss Pál Alag 1, Balogh János Acsád 2, Evangélikus polgári leányiskola Luther Szövegsége Aszód 1, Linder Vilma Aszód 1, Dr. Honétzy Géza Tokaj 1, Droppa Sámuel Oroszlány 1, Ev. Egyház Bakonycsernye 1, Kkőrösről Bolemányi János 1, Vér Józsefné 1, Károlyi Endréné Ostffyasszonyfa 1, Neubauer Ella Rajka 1, Dóka József Lovászpataona 1, Kiss Ferenc Szeged 1, Mahrl Teréz Pécs 2.50, Csapó István Uj-

malomsok 1, Fehér Gáborné Ostffyasszonyfa 1, Fenvvessy Béla Pécs 1, Takács Gyula Meszlen 1, Matern György Kisláng 1, Budapestről Dr. Kovács Sándor 2, Reitter Miklósné 1, Székely István 1, Zsóter Györgyné 2, Liptai Mária 1, Várallyay Györgyné Magyaróvár 1, Ifj. Farkasinszky Lajos Ózd 1.50 pengő.

Kispest, 1938. március 19.

Drenyovszky János
a M. L. kiadója.

Kimutatás

a Magyarhoni Ág. Hitv. Evang. Misszióegyesület pénztárába 1938. február 23-tól március 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak 1938-ra: Harkáról Danielisz Róbert 3, Ev. egyház 3, Ev. Nőegylet 3, Budapestről: Kazár Gizella 3 (1), Dr. Molnár Gyula 3 (1), Pataky Vilmos 3, Pestszenterzsébetről: özv. Szeitlében Lajosné 1, Szeitlében Dezső 1, Tóth László Orosháza 1, Prot. Ifj. Gyülekezet Jutas 4 (1), Balog János Acsád 2, Beyer Pál Sopron 3 (1), özv. Tóth Miklósné Alsógöd 3.

1937-38-ra: Sólyom Jenő Bpest 2.

1937-re: Németh Gyula Szekszárd 3 (1), Drenyovszky János Kispest 3, Takács Gyula Meszlen 3.

1936—37-re: Kovács István Csönge 6 (2).

Offertórium: Szekszárdi bibliakör 13.40, Ev. Egyház 6.40, Harka 4.74.

Vapaavuori és Kunos körútja alkalmával: Meszlen 13.20, Szekszárd 18.50, Sopron 93.50, Sárszentlőrinc 12.09, Celldömölk 23, Délszabolcsi misszió 12.13, Fébé Bpest, Üllői-uti missziói óráján 7.14.

Adományok: Sopronból Ev. Theol. Otthon 30, Asbóth Nővérek 10, Kiskőrösről Sinkovich Jánosné 1, Bachmann Frigyes 1, Fehérvári Imréné Bácsa 1, özv. Kovács Sándorné Körmen 2, Szeretetház Lakói Győr 10.97,

Balla Sándor Nagyköcsk 0.60, Iskola-gyülekezet Rábaszentandrás 2.64, Ev. Nőegylet Sárszentlőrinc 5, özv. Vársárhelyi Dezsóné Bpest 3, Nagy Ernő Nyiregyháza 1, Jancsovits Teréz Szarvas 1, Dr. Szontágh Antal Szaba 2 pengő.

Perselygyűjtés Klauzer Józsefné Győr 10 pengő.

Gyermekszövetség gyűjtése: Orosháza 6.14, Ózd a szarvasi árvaháznak 9 pengő.

Bélyegért Orosháza 5.08, Bpest Angyalföld 6.35, Ózd 9, Meszlen 12.91 pengő.

Finn misszióra: Gvörújfalun 9.58, ambó misszióra a Fébé Ev. Diákoniszza Egyesület 100 pengő.

Kínai misszióra: Kiss Lajosné Győrújfalun 1 pengő.

Christananda missziójára: Bánszállási vas. isk. 2, Bpest Üllői-uti missziói óra 30.73, Bpest-Angyalföld 30, Székesfehérvári missziói fiókegylet 120 pengő.

Árva részére: özv. Leitner Gézáné Budapest 3 pengő.

Missziionsglockéra: Sopron 13.80 pengő.

Szeretettel kérem a tagokat és hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni szíveskedjenek, mily címen: tagdíj, offertórium, adomány vagy előfizetés címén könyvelendő el a küldött összeg. — Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1938. március 22.-én.

Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,
XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1
Telefon 2-97-189: